El número 2 de Vox per Barcelona va anar a les llistes de Fuerza Nueva l'any 1982

CRÍTIC publica en exclusiva el vídeo de la intervenció de Juan José Aizcorbe l'any 1989 en un acte conjunt dels partits 'ultres' Juntas Españolas i Frente Nacional

Joan Cantarero | @joancantarero

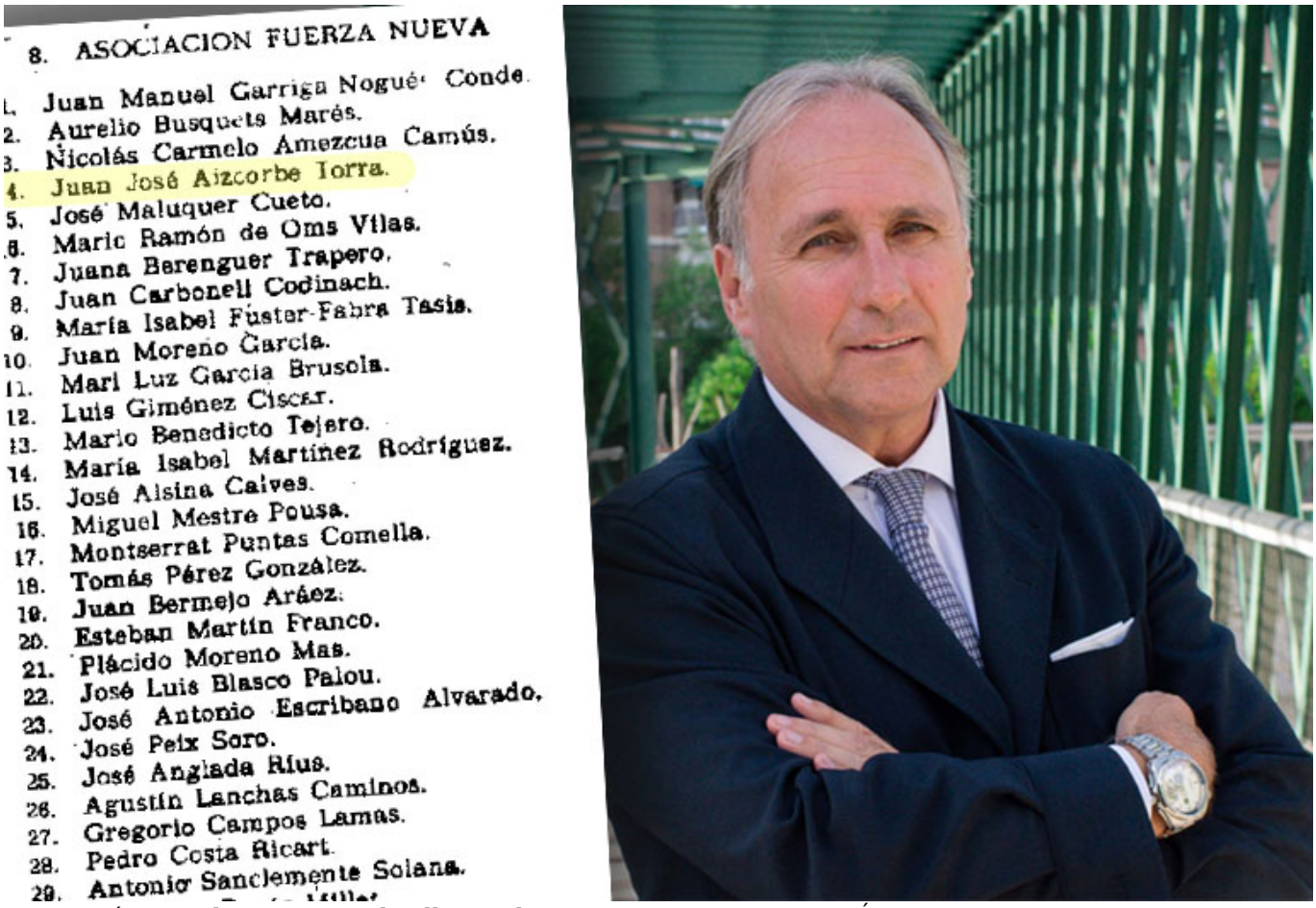
8. ASOCIACION FUERZA NUEVA

1. Juan Manuel Garriga Nogué Conde.
2. Aurelio Busquets Marés.
3. Nicolás Carmelo Amezcua Camús.
4. Juan José Aizcorbe Torra.
5. José Maluquer Cueto.
6. Maric Ramón de Oms Vilas.
7. Juana Berenguer Trapero.
8. Juan Carbonell Codinach.
9. María Isabel Fuster-Fabra Tasis.
10. Juan Moreno García.
11. Mari Luz García Brusola.
12. Luis Giménez Ciscar.
13. Mario Benedicto Tejero.
14. María Isabel Martínez Rodríguez.
15. José Alsina Calves.
16. Miguel Mestre Pousa.
17. Montserrat Puntas Comella.
18. Tomás Pérez González.
19. Juan Bermejo Aráez.
20. Esteban Martín Franco.
21. Plácido Moreno Mas.
22. José Luis Blasco Palou.
23. José Antonio Escribano Alvarado.
24. José Peix Soro.
25. José Anglada Rius.
26. Agustín Lanchas Caminos.
27. Gregorio Campos Lamas.
28. Pedro Costa Ricart.
29. Antonio Sanclemente Solana.

Juan José Aizcorbe va anar a les llistes de Fuerza Nueva. Arxiu CRÍTIC

Juan José Aizcorbe Torra, número 2 de Vox al Congrés dels Diputats per Barcelona en les eleccions generals del 28-A, **té un passat vinculat a la ultradreta espanyolista més virulenta**. Aquest advocat barceloní va figurar com a número 4 a la candidatura del partit 'ultra' Fuerza Nueva per Barcelona l'any 1982, segons consta al 'Butlletí Oficial de l'Estat' (BOE) del 2 d'octubre de 1982. Aizcorbe va compartir llista amb un altre ultradretà conegut: Josep Anglada, fins fa poc líder del partit Plataforma per Catalunya, que figurava com a número 25 a la mateixa candidatura.

Fuerza Nueva va ser una organització d'extrema dreta liderada per Blas Piñar, l'històric líder 'ultra' defensor de les essències del règim franquista i contrari a la reforma democràtica. Durant la Transició, militants i activistes d'aquest partit van estar implicats en nombroses trames de violència 'ultra', entre les quals destaca l'assassinat de la militant trotskista Yolanda González el 1981 o els sanguinaris atemptats d'Atocha, comesos per pistolers pròxims a Fuerza Nueva.

Fonts de l'extrema dreta consultades per CRÍTIC expliquen que Aizcorbe va començar a militar el 1979 a les organitzacions juvenils de l'entorn universitari ultradretà, i ràpidament es va implicar en el partit de Blas Piñar. Entre els camarades d'aquells anys de l'actual candidat de Vox al Congrés hi havia Josep Bou, ara aspirant a l'alcaldia de Barcelona pel Partit Popular. L'empresari Bou ja militava a Fuerza Nueva des del 1978, tal com va publicar el periodista Jordi Borràs al 'Tot Barcelona'. El pas de l'alcaldable del PP barceloní per Fuerza Nueva s'ha pogut acreditar gràcies a la documentació que es conserva a l'arxiu històric de l'extrema dreta que durant dècades va anar construint el periodista d'investigació Xavier Vinader.

Un altre camarada d'Aizcorbe en la perillosa trama 'ultra' catalana és Juan Carlos Segura Just, actual cap de llista de Vox al Senat per Barcelona i en aquells temps membre del Frente de la Juventud, una escissió de les joventuts de Fuerza Nueva. Segura va ser condemnat el 1984 per assalts a seus de partits polítics i tinença il·lícita d'armes, al costat d'altres militants de la seva organització, entre els quals, l'històric ideòleg del neofeixisme hispà Ernesto Milá, actual assessor d'Espanya 2000. A diversos membres d'aquesta organització, incloent-hi l'actual candidat de Vox al Senat, els va ser aplicada la legislació antiterrorista.

Implicat en organitzacions d'extrema dreta fins als anys noranta

La vinculació d'Aizcorbe amb organitzacions ultradretanes no es limita als anys de la Transició, sinó que, tal com ha pogut comprovar CRÍTIC, va allargar-se orgànicament fins a l'any 1992. Els resultats electorals de Fuerza Nueva l'any 1982 van ser catastròfics i el triomf del PSOE, amb 202 diputats, va certificar la defunció del partit. Però de la desfeta en van sorgir dues noves formacions: el Frente Nacional, a imatge i semblança del partit francès homònim però sense Le Pen, i una altra de més radical anomenada Juntas Españolas. **A aquesta darrera organització s'hi va sumar Juan José Aizcorbe**, i es va convertir en president del partit a Barcelona sent ja advocat en actiu.

Aizcorbe només ha fet referència al seu pas per Juntas Españolas en una entrevista d"El Confidencial', en què assegura que l'organització "representava l'avantguarda a favor del bilingüisme". **Però el seu pas per Juntas Españolas no va ser merament testimonial.** CRÍTIC ha tingut accés a un vídeo enregistrat l'any 1989 en què l'ara número 2 de Vox intervé en un acte conjunt de Juntas Españolas i del Frente Nacional. L'acte es va fer en el marc d'un procés d'unificació de l'espai de la ultradreta, en aquell temps enfrontat en una lluita fratricida.

En el discurs, fet davant d'un auditori guarnit amb estètica 'ultra' i **presidit per la bandera preconstitucional espanyola**, queda patent el rol organitzatiu d'Aizcorbe en aquestes organitzacions. En la seva intervenció, l'avui número 2 de Vox demana "cap fred i cor calent" als militants 'ultres' a l'hora d'encarar un procés d'unificació que no es produiria "per art de màgia" i que, de fet, no va arribar a fructificar. L'advocat relata els esforços de les dues organitzacions per arribar a punts de consens buscant la unitat de l'extrema dreta.

L'advocat va tornar a provar sort electoral en les eleccions al Parlament de Catalunya del 2 de maig de 1988 per Juntas Españolas, i en va recollir un nou fracàs. El 1992 abandonaria definitivament l'organització. Juntas Españolas acabaria vinculant-se amb l'organització neonazi CEDADE, que poc temps després donaria pas al naixement del partit Democracia Nacional.

Amistat i contactes amb Aleix Vidal-Quadras

Aizcorbe milita al partit que lidera Santiago Abascal gràcies, en gran mesura, al seu mentor: Aleix Vidal- Quadras. La complicitat amb l'exlíder del PP i fundador de Vox li ha valgut per figurar com a número 2 del partit 'ultra' per Barcelona al Congrés dels Diputats, per darrere del president provincial, l'odontòleg hispanoguineà Ignacio Garriga.

Després d'abandonar Juntas Españolas, **Aizcorbe es va afiliar al Partit Popular de la mà de Vidal-Quadras**. Un cop dins del partit d'Aznar, Aizcorbe va dirigir el departament d'Estudis i Programes del PP, i de la mà del seu valedor es va postular a la presidència de la formació a Catalunya l'any 1997 enfront d'Alberto Fernández Díaz, germà del que anys més tard seria ministre de l'Interior amb Mariano Rajoy i ara en una situació molt complicada per la investigació de les clavegueres de l'Estat.

Després de fracassar també en la seva aposta personal de liderar el PP català, Aizcorbe va abandonar el partit i es va unir a l'escissió anomenada Partit Demòcrata Espanyol (PADE), impulsada per Juan Ramón Calero Rodríguez, antic portaveu al Congrés del PP. Finalment, però, acabaria concentrant-se en la seva faceta d'advocat.

D'Intereconomía al despatx d'advocats de Santiago Milans del Bosch

Després d'abandonar el PP i obrir el seu propi bufet a Barcelona a l'avinguda Diagonal, Aizcorbe va acceptar una oferta del president del grup Intereconomía, Julio Ariza, per fer-se càrrec del grup de comunicació com a assessor legal de manera integral, amb el càrrec de director general de Serveis Jurídics i Recursos Humans. Així, l'advocat va abandonar Barcelona i es va traslladar el 2007 a viure a Madrid, a una urbanització de Somosaguas, a Alcalá de Henares. Aquella experiència no va sortir bé i s'estima que el grup Intereconomía va perdre al voltant de 18 milions d'euros, segons ha publicat el portal 'Rambla Libre'.

L'any 2016, l'excamarada d'Aizcorbe a Fuerza Nueva i també advocat Santiago Milans del Bosch li va oferir un lloc en el seu bufet del passeig de la Castellana. Aizcorbe va acceptar. Milans, nebot del general Jaime Milans del Bosch, que va treure els tancs el 23-F als carrers de València mentre el coronel de la Guàrdia Civil Antonio Tejero assaltava al Congrés dels diputats, va ser també un dirigent de la Fuerza Nueva més violenta de Valladolid a principi dels anys vuitanta.

Milans del Bosch i Aizcorbe militaven junts a Fuerza Nueva quan, el 6 de gener de 1981, un grup d"ultres' va atemptar contra el bar El Largo Adiós, de Valladolid, un establiment freqüentat per artistes, escriptors i gent d'esquerra. El comando estava dirigit per Alfonso Milans del Bosch, nebot del general i germà de Santiago, i dos 'ultres', armats també amb una pistola, un còctel Molotov i una barra d'acer. Un cop al local, van obrir foc.

Santiago Milans del Bosch va reconèixer en el judici celebrat quatre més tard, el 1985, acusat de tinença il·lícita d'armes, que va ajudar el seu germà a desfer-se de l'arma utilitzada en l'atemptat llançant-al riu Tordesillas. L'Audiència Nacional el va absoldre perquè Santiago "va obrar mogut per sentiments de fraternitat cap al seu germà Alfonso, de manera que cal excloure'l de responsabilitat". Alfonso, autor material dels trets, va ser amagat per l'Exèrcit amb identitat falsa fins que va ser jutjat el 1988. L'atemptat va deixar diversos ferits i una persona paraplègica.

A més de Juan José Aizcorbe, Santiago Milans també ha contractat per al seu bufet la seva filla Beatriz, també advocada. Entre els clients que han cercat assessorament en aquest despatx, a més

dels Martínez-Bordiú –els *nietísimos* del dictador–, també hi figura l'expresident de la Generalitat Valenciana i exministre d'Aznar Eduardo Zaplana, després de ser detingut per blanqueig i evasió de capitals. Zaplana era un habitual dels sopars patriotes de la Fundació Denaes que presidia Santiago Abascal.

Si l'aposta electoral de Juan José Aizcorbe al Congrés dels Diputats del proper 28 d'abril fracassa, a l'advocat sempre li quedarà **l'oportunitat de ser almenys regidor de la seva localitat de residència, Alcalá d'Henares**, on es postula a l'alcaldia per Vox, el partit que ha donat una nova oportunitat a la ultradreta 30 anys després.